

KIERSTEN WHITE

KAIKKI

POIS

PILLOSTA

WSOY

KIERSTEN
WHITE

Kaikki
pois
piilosta

SUOMENTANUT
VIIA VIITANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Hide

HIDE © 2022 by Kiersten White

First published in English by Del Rey Books an imprint of Penguin Random House LLC

Suomenkielinen laitos © Viia Viitanen ja WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-48152-3

PAINETTU EU:SSA

*Nuorimmille sukupolville,
joiden tehtäväksi olemme langettaneet pelastamisemme.
Ei sen niin pitäisi mennä.
Olen hirveän pahoillani.*

AMAZEMENT PARK -huvipuisto avattiin vuonna 1953. »Uppoudu syvälle huvitusten pyörteisiin!» julistivat mainoslehtiset, ja niin todella tapahtui: ihmiset hyökyivät sisään porteista heti aamusta, ja vasta auringon jo laskettua he kompastelivat takaisin, kun uloskäynniltä nousevat kirkkaat valokeilat opastivat heidät vapauteen. Puistossa ei ollut karttoja, ei »olet tässä» -opasteita. Se oli suunniteltu nielaisemaan kävijät uumeniinsa. Alue oli vehreä, täynnä korkeina päiden ylle kaartuvia puita. Kaikkialla kaartelevien, pienten muurien reunustamien kulkuväylien varsilla oli erilaisiksi eläinhahmoiksi leikattuja puita ja pensaita, joita kulkijat saivat ihmetellen ihastella. Siellä oli vuoristoratoja, karuselleja, pelejä, lemmentunneli ja nauru- ja kauhutalo – mutta aivan puiston keskellä sijaitseva rakennus oli aina suljettu remontin vuoksi.

Puisto oli auki toukokuun puolivälistä syyskuun ensimmäisiin viikkoihin. Alkuaikoina siellä oli kylttejä, joissa luki VAIN VALKOISILLE, ja myöhemmin, kun niin ei oikein sopinut enää virallisesti julistaa, kävijöiden annettiin edelleen painokkaasti ymmärtää, miten asianlaita oli. Kerran seitsemässä vuodessa puistoon pääsi viikon ajan ilmaiseksi. Portit leväytettiin auki, ja kesän sesonkityöläiset ja kaupungin varakkaiden asukkaiden kaukaiset sukulaiset, jotka yleensä olivat liian köyhiä nauttiakseen mistään, mikä oli luotu puhtaasti arkitodellisuudesta irti

pääsemistä varten, virtasivat sisään silmät ihmetyksestä suurina. Silloin ei myyty lippuja eikä laskettu kävijöitä, oli vain ääriään myöten riemua täynnä oleva puisto.

Vuonna 1974 eräs nimekäs liikemies kauempaa samasta osavaltiosta päätti käydä Amazement Parkissa ilmaisen viikon aikana. Hän ei ollut saanut kutsua, mutta koska hänen kaukainen sukulaisensa omisti Amazement Parkin, hän oli harkinnut puistoon sijoittamista. Ensin hän kuitenkin halusi nähdä itse, millaista siellä oli. Hän otti mukaan vaimonsa ja kaksi lastaan, jotta voisi samalla nauttia perhelomasta.

Heidän viisivuotias pikku tyttärensä katosi jäljettömiin.

Yksi siirtotyöläisistä pidätettiin syytettynä tytön murhasta, mutta kielteinen julkisuus oli jo tahrannut puiston maineen peruuttamattomasti. Niinpä Amazement Park sulki porttinsa.

Vuosien kuluessa ilkeät huhut unohtuivat. Kasvit kasvoivat. Luonto valtasi hitaasti rakennukset, huvilaitteet ja vuoristoradat. Mikä ei rapistunut, ruostui; mikä ei ruostunut, lysähti, ja sen, mikä ei lysähtänyt, uuvuttivat notkolle muratti ja huolenpidon puute.

Aivan lähellä puiston keskipistettä – rakennusta, joka oli aina suljettu, paikkaa, minne hyvin harva puiston erikoisen pohjapiirustuksen takia ylipäättään eksyi – erään muotopensaana alaoksiin oli takertunut kenkä. Kun pensaspeto vuosien saatossa kasvoi yhä korkeammaksi, kenkä nousi vähitellen ohikulkijan silmien korkeudelle.

Se oli ollut vuosia ajan ja säiden armoilla, ja sen kiiltonahkainen pinta oli himmeä ja halkeillut. Se oli juuri sopiva viisivuotiaan jalkaan.

Raha tulee rahan luo, hänen isällään oli tapana sanoa.
»Piilossa tai ei, täältä tullaan», isä oli myös kerran sanonut ja vetänyt veistä seinää pitkin niin että ääni säesti Mackin kuolevan siskon viimeisiä tuskaisia hengenvetoja. Toisaalta Mack oli ehkä vain kuvitellut kuulevansa siskon haukovan henkeään.

Hän ei tiennyt, oliko se totta vai kuvitelmaa, ja vaikka olisi tiennytkin, ei olisi suostunut pukemaan sitä sanoiksi.

Eikä hän sano mitään nytkään istuessaan vastapäätä johtajaa. Tapaaminen on pakollinen, kuuluu »hätämajoituskeskukseen edellyttämiin toimenpiteisiin», joskin Mack on ollut täällä jo kuukausia, ja tämä on ensimmäinen kerta, kun he keskustelevat.

»No niin, Mackenzie. Auta minua auttamaan sinua.» Naisen hymy on maalattu kasvoille, kuten poskipäät ja kulmakarvatkin, taitavin vedoin. Hänen ilmeensä ei järky, vaikka Mack on edelleen hiljaa. Vaikuttavaa. Mahtaako hän tehdä kestävyys-harjoituksia pimeässä, hiljaisessa makuuhuoneessaan, nostella suupieliä ylöspäin kerran toisensa jälkeen varoen tarkkaan, että mikään muu kasvoilla ei muutu?

Johtaja ristii kätensä, kynnet on lakattu tummanpunaisiksi. »Puhun nyt suoraan. Meillä on edessä muutoksia. Uskon, että pystymme auttamaan vain sellaisia ihmisiä, jotka haluavat

auttaa itse itseään. Hätämajoituskusten toiminta on taantunut – ne eivät enää tarjoa toivoa tai edistystä. Ja miten yhteiskunnalle kävisikään ilman edistystä?»

Naisen ääni on pirteä, mutta hänen silmänsä ovat ilmeettömät. Hymy ja tunteet eivät yllä niihin asti, aivan kuin kaikki aidot mielenliikahdukset olisi kätkeyty näkymättömän verhon taa. Vaistomaisen epäluulon lisäksi Mack tuntee omituista hengenheimolaisuutta naisen kanssa. Hän on kuitenkin eri mieltä hätämajoituksen tarkoituksesta. Ei sen pointti ole luoda edistystä, vaan tarjota turvallinen yösjä.

»Vilkaisin vähän papereitasi.» Nainen osoittaa pöydällä lojuvaa pahvikansiota, jonka päällä ei lue mitään. Mack epäilee, että kansio on tyhjä. Toivoo, että on. »Sinä olet joutunut tänne onnettomien sattumusten seurauksena. Ymmärrän sen. Sinulla ei ole turvaverkkoja. Pari kuukautta työttömänä niin ettei ole varaa maksaa vuokraa saattaa suistaa kenet tahansa kuoppaan, josta on vaikea kivuta pois. Sinun on päästävä elämässä eteenpäin, jotta voit taas kantaa kortesi yhteiseen kekkoon. Tarvitset vain ensin pienen onnenpotkun.»

»Lahjoituslaatikoihin kaivattaisiin ennemminkin tamponeja kuin onnenpotkuja.» Mackin ääni on käytön puutteesta kuiva ja heikko.

Naisen julkisivuun tulee särö, hänen katseessaan häivähtää voitonriemu. Mackin olisi pitänyt pysyä hiljaa. Nainen näyttää kirjekuorta. »Kuinka ollakaan, posti sattui äsken tuomaan jotain, mikä saattaa olla onnenpotku – tai sitten ei. Se riippuu aivan sinusta itsestäsi. Se on joka tapauksessa tilaisuus, johon juuri sinä olisit minun mielestäni täydellinen kandidaatti tarttumaan.»

Mack ei ole koskaan ollut missään mielessä täydellinen. *Täydellinen* on kuin vieraskielinen sana, jäykkä ja epämurkava. Mutta ehkä hänelle tarjotaan töitä. Jos hänellä on varaa hankiutua vähän salonkikelpoisemmän näköiseksi, hän saattaa jopa

onnistua, kunhan kukaan ei ala udella mitään tai tutkia asioita tarkemmin. Kyllä hän tähän pystyy.

Hän ottaa käteensä paperiarkin, jonka nainen liu'uttaa pöydän yli. Se on paksu ja kalliin tuntuinen. Mack tulee äkkiä hyvin tietoiseksi omista käsistään – pureskelluista kynsistään, kiiltäviki palaneista kämmenistään ja repaleisista kynsinauhoistaan. Näkyykö paperissa tahroja, kun hän irrottaa otteensa siitä? Ajatus luikertelee hänen ihonsa alle, vaikka hän ei nykyään enää nolostu kovin helposti.

Hän on niin huolestunut mahdollisista sormenjäljistä – jotka varmasti jotenkin luetaan hänen viakseen tässä kuvitteellisessa työhaastattelussa – että häneltä kestää useita sekunteja ymmärtää lukemansa.

»Onko tämä vitsi?» hän kuiskaa.

Naisen hymy on vakaa. »Tiedän, että se vaikuttaa vitsiltä. Voin kuitenkin vakuuttaa, että tarjous on täyttä totta.»

»Kuka sinulle kertoi?»

Nyt naisen posket lopulta rentoutuvat, ja hänen kulmakarvansa vetäytyvät yhteen. »Mitä sinä tarkoitat? Kertoi minulle mitä? Että kyseessä ei ole vitsi?»

Minusta, Mack ajattelee. *Kuka kertoi sinulle minusta?* Naisen hämmennys vaikuttaa aidolta. Mutta onko se? Jos kasvot voi maalata uusiksi kuin naamarin, voiko myös tunnetila olla pelkkä naamari? Mack pudottaa kirjeen pöydälle. Paperissa ei näy sormenjälkiä, mutta on kuin sen lukemisesta olisi jäänyt mustia tahroja hänen mieleensä.

»Miksi sinä tarjoat tätä minulle?» Mack ymmärtää, kuinka neuvottomalta hän kuulostaa, kuinka pelokkaalta, mutta ei voi sille mitään. »Miksi juuri *minulle?*»

Nainen naurahtaa vähättelevästi. »Ymmärrän kyllä, että Kaikki pois piilosta -kuurupiilokilpailu kuulostaa hölmöläisten hommalta. Sehän on lasten pihaleikki! Mutta jos osallistut, sinulla on mahdollisuus voittaa viisikymmentätuhatta dollaria,

Mackenzie. Sen avulla voisit saada elämäsi uudelle tolalle. Sinä olet nuori ja älykäs. Et ole varas etkä päihderiippuvainen. Ei sinun kuuluisi olla täällä.»

Kenenkään heistä ei kuuluisi olla täällä, mutta täällä he silti ovat.

Nainen nojautuu eteenpäin määrätietoisen näköisenä. »Kilpailun järjestää urheiluvarusteyritys nimeltä Ox Extreme Sports. Voin suositella sinua osallistujaksi. Mikään ei takaa, että voitat, mutta... luulen, että sinulla olisi hyvät mahdollisuudet pärjätä. Kisassa vaaditaan ennen kaikkea sitkeyttä. Vaikutat sitä paitsi siltä, että osaat piiloutua.»

Mackin tuoli nytkähtää taaksepäin niin että jalat kirskahtavat lattiaa vasten, ja ääni saa heidät molemmat hätkähtämään. Mack ei kuitenkaan pysty olemaan tässä huoneessa enää kauempaa, ei pysty ajattelemaan, kun joku katselee häntä. Ei, kun joku *näkee* hänet. Nainen ei tiedä Mackin menneisyydestä mitään, mutta jotenkin hän *tietää*.

»Voinko ajatella asiaa», Mack tokaisee. Se ei ole kysymys.

»Tietysti, kunhan kerrot minulle viimeistään huomenna, mihin päädyit. Jos sinä et halua osallistua, joku muu varmasti haluaa. Viisikymmentätuhatta on paljon rahaa pihaleikistä, Mackenzie!» Nainen naurahtaa uudestaan. »Osallistuisin itse, jos pystyisin olemaan pissaamatta edes kaksikymmentä minuuttia.» Hän odottaa Mackin yhtyvän nauruun.

Hän odottaa edelleen, kun Mack katoaa paikalta kuin äänetön varjo.

Yömaja on huolellisesti suunniteltu muistuttamaan, että keneläkään ei ole siellä mitään omaa. Siellä ei ole säilytyslokeroita, ei nukkumasoppia, ei kaappeja, ei makuuhuoneita. Alastomassa salissa, joka on niin korkea, että kattopalkkien päällä asuu lintu, on vain kenttävuoteita. Kaikissa vuoteissa on samanlaiset jäykät, valkoiset lakanat ja karkea huopa. Punkkien alla ei saa

säilyttää mitään. Samaa punkkaa ei saa käyttää kuin korkeintaan kahtena yönä peräkkäin. Kaikki, mitä ei ole siivottu pois aamuyhdeksään mennessä, takavarikoidaan ja heitetään pois, joten he eivät voi jättää edes omia vähii tavaroitaan sängylle, joka ei ole kenenkään omaisuutta.

Kun punkat ovat täynnä, Mack on tavallaan näkymätön. Hän on pienikokoinen ja hiljainen. Nyt hänestä kuitenkin tuntuu kuin häneen olisi suunnattu kohdevalo. Kaikki muut ovat jo poistuneet päivän ajaksi. Jotkut menevät töihin, jos ovat onnistuneet löytämään jotain. Monet istuvat ulkona jalkakäytävällä, kunnes heidät päästetään taas sisään neljältä iltapäivällä. Loput tekevät ties mitä. Mack ei kysele. Mack ei kerro. Itse hän nimittäin menee paikkaan, josta ei halua kenenkään tietävän mitään.

Seinäkkeen takana piilossa sähisee ja raivoaa vanha kuuma-vesivaraaja, josta leviää kytevän pölyn löyhkä. Joka aamu Mack hilaa itsensä varaajan päälle, ujuttautuu seinien väliin ja kiipeää ylös. Siksi hänen kämmenensä ovat palaneet kiiltäviksi.

Hän on nimennyt palkkien päällä asuvan linnun Bertiksi. Se rakentaa itselleen pesää löytämistään roskista, hiuksistakin. Mutta mitä varten se tekee niin? Mistä se löytää itselleen puolison, miten munii? Eikö sen kohtalo ole elää koko elämänsä yksin täällä ylhäällä, pölyisen pimeyden suojissa? Mack makaa päivät vatsallaan kolmen kattopalkin päässä Bertistä, vain on, kärsivällisenä ja tyhjänä kuin Bertin pesä. Neljältä iltapäivällä hän kiipeää alas ja liittyy uupuneeseen joukkoon, joka valuu sisään vallatakseen itselleen ikuisesti jonkun muun omaisuutta olevan pedin.

Hänen on päästävä omaan paikkaansa linnun luo, piiloon ja turvaan, sillä siellä hän pystyy ajattelemaan. Hänen ei kuitenkaan tarvitse tehdä päätöstä ennen huomista. Ehkä hän ei edes ajattele asiaa ennen sitä.

Hän pysähtyy kesken askeleen.

Kaikki punkat on tyhjennetty. Myös se, jossa hän nukkui viime yön. Punkka, jolle hän jätti tavaransa, koska pakolliseen tapaamiseen ei saanut viedä mitään. *Turvallisuussyistä.*

Hänen tavaransa ovat mennyttä, mikä tarkoittaa, että hän omistaa enää yllään olevat vaatteet. Se taas tarkoittaa, että hän ei pysty pesemään vaatteitaan muuten kuin käsin pesualtaassa – alasti. Missä yleisessä käymälässä hän muka voisi tehdä niin? Hänet huomattaisiin. Hänet nähtäisiin.

Hän tietää, että hänen on turha kysellä laukkuaan naiselta, joka vastaa yömajan toiminnasta. Takaisin hän ei sitä kuitenkaan saa, ja lisäksi hänet leimataan hankalaksi. Hänen aikansa yömajassa on ohi. Hänen on pakko tarttua viimeiseen oljenkorteen, ettei vajoa lopullisesti pinnan alle. Hän on nähnyt, millaista se on, minkä hinnan siitä joutuu maksamaan.

Kaikki pois piilosta. Leikissä se tarkoittaa, että kaikki voivat tulla pois piiloistaan joutumatta vaaraan. Oikeassa elämässä on toisin.

Toimistossa istuvan vaalean naisen suupielet eivät ole laske-
neet millimetriäkään, aivan kuin hän olisi odottanut Mackia.
Aivan kuin hän tietäisi.

»Okei», Mack kuiskaa. »Minä osallistun.» *Piilossa tai ei, täältä tullaan,* hän hymisee mieleensä.

Mutta hän tietää olevansa hyvä piiloutumaan. Hän voittaa.
Tällä kertaa hänen henkensä ei sentään ole siitä kiinni.

NELJÄTOISTA KILPAILIJAA. Seitsemän päivää. Lista on lyöty lukkoon. Puistoon toimitettavat tarvikkeet on tilattu – ruokaa, polttoainetta aggregaattiin, huopia ja kenttävuoteita ja kaikenlaista muuta tarpeellista. Myös puiston ulkopuolelle tarkoitettavat varusteet ovat valmiina. Matkapuhelinsignaalin häirintälaitteita. Elokuvia ja kirjoja loputonta odottelua varten. Painepesureita väistämättömästi loppua varten.

Osallistujalista kuvineen jaetaan kaikille. Se on tarkoitus opetella ulkoa. Harva tekee niin. Osallistujien kuvat päätyvät yksi toisensa jälkeen Rayn kuppilan seinälle. Lopputuloksesta ei oikeastaan saisi lyödä vetoa – säännöt kieltävät sen ankarasti – mutta se ei estä ihmisiä spekuloimasta tai valitsemasta omaa suosikkia. Kilpailijat voi jakaa karkeasti kahteen ryhmään.

Ensimmäiseen kuuluvia kuvaa ehkä parhaiten ilmaus »kunnanhimoinen»:

somevaikuttaja-fitness-malli

graffititaiteilija

pränkkitubettaja

sovelluskehittäjä kautta talonvahti

korusuunnittelija kautta koiranulkoiluttaja

kiihkomielinen crossfit-ohjaaja

näyttelijä, joka on hyvin allerginen monille ruoka-aineille.

Toiseen kuuluvia kuvaa ehkä parhaiten sana »jämähtänyt»:

kirjailija, joka on hyvin allerginen ihmisille
 poika, joka on karkotettu ja eksyksissä
 Idahon Pocatellon mukavin huoltoasematyöntekijä
 sotaveteraani
 aurinkopaneelimyymjä
 ikuinen harjoittelija
 ja Mack, joka ei ole mitään, jos saa itse valita.

Seitsemäntoista tuntia bussissa ja sitten toisessa ja kolmannessa bussissa ja mukahienossa tila-autossa, ja lopulta Mack jätetään kyydistä jonkin syrjäseudun kaikkein syrjäisimmässä kolkassa. Hän on usein pohdiskellut, kummassa olisi helpompaa pysytellä huomaamattomana: suurkaupungissa, jossa on niin paljon ihmisiä, ettei kukaan kiinnitä huomiota keneenkään, vai autiolla maaseudulla, missä ei asu ketään. Astuttuaan ulos tila-auton nostattamaan pölypyörteeseen ja havaittuaan, että ketään ei ole vastassa, hän alkaa epäillä, että ensin mainitussa. Hänestä tuntuu, että hän näkee kilometrikaupalla kumpaankin suuntaan tietä, mikä tarkoittaa myös, että kuka tahansa voi nähdä hänet kilometrien päästä.

Saako hän bussilipun pois täältä, jos ei voita? Vai jääkö tänne jumiin? Hän ei tiedä, missä »täällä» on, ei ole varma edes osavaltiosta. On vehmasta, villin rehevää, kaikkialla jättimäisiä puita ja hyönteisten surinaa. Maasto vaikuttaa tasaiselta, joskaan hän ei näe kuin tien ja sitä reunustavat puut.

Hän istuu tien viereen, puristaa Ox Extreme Sportsin urheilukassia, joka hänelle on annettu. Kassissa on seitsemän paitaa ja neljät housut. Kaikki ovat nuutuneen mustia, uuden mutta jotenkin oudosti haalistuneen näköisiä. Niissä on jotain tuttua.

Lisäksi kassissa on hygieniatarvikepussukka, mikä tuntuu taivaan lahjalta. Siellä oli myös useita myslipatukoita ja vesi-

pullo, mutta ne ovat jo kadonneet muutaman ensimmäisen tunnin aikana niistä seitsemästätoista, jotka häneltä on kestänyt päästä tänne. Nälkä on nälkää. Ei ole mitään syytä yrittää säännöstellä ruokaa, jos voi kerran nauttia siitä ylellisyydestä, että saa vatsansa täyteen.

Kun tunti on kulunut, levottomuus alkaa puristaa hänen rintansa yhä raskaammin. Ketään ei näy. Puut kohoavat korkeina hänen takanaan. Tie levittäytyy tyhjänä molempiin suuntiin.

Onko peli jo alkanut? Onko hän jo hävinnyt?

Huonomminkin voisi mennä. Hän on loputtoman kaukana kaikesta tutusta, mutta hänellä on vaatteita. Hammastahnaa, hammasharja, deodorantti, kampa. Tukeva laukku. Hänen tilanteensa on teknisesti ottaen aiempaa parempi.

Hän kuulee rääkätyn jousiston parkaisut jo kauan ennen kuin toinen tila-auto pysähtyy hänen kohdalleen. Hän on alistanut kohtaloonsa. Auto on joko saapunut noutamaan häntä – löydyt! – tai sitten sen tarkoitus on kuljettaa hänet varsinaiseen kilpailuun.

Se kuitenkin vain sylkäisee sisuksistaan kolme ihmistä ja jatkaa sen kummemmitta seremonioitta matkaansa loputtomalla tiellä. Kaksi naista ja mies. Tai oikeastaan poika, Mack arvelee. Poika on pidempi kuin Mack, eikä voi olla kovin paljon häntä nuorempi, mutta jokin pojan olemuksessa – lapsekas jakaus, pyöreät kasvot, pitkähihainen valkoinen kauluspaita, jonka helma on työnnetty halpoihin, huonosti istuviin tummansinisiin housuihin – kertoo, että hän ei ole valinnut vaatteitaan itse.

Toinen naisista on kuin taiteilijan pienintä yksityiskohtaa myöten viimeistelemä. Hänessä on yhtä paljon meikki- ja hiustuotteita kuin ihmistä, ja hän on visuaalisesti niin häikäisevä, että Mackin on melkein vaikea katsoa häntä. Toisella naisella on musta toppi ja löysät reisitaskuhousut. Hän siirtyy hiukan onnahdellen pois tieltä, Mackin viereen.

Ontuva nainen, jonka siiliksi ajellut hiukset korostavat suuria, tummia silmiä, tarkastelee Mackia häpeämättömän suorasukaisesti. Kaunis nainen ei kiinnitä Mackiin mitään huomiota. Hän kurtistelee kulmiaan puhelimelleen ja nostaa sitä yhä ylemmäs aivan kuin kenttä löytyisi paremmin taivasta kohti kurotteleamalla. Poika puolestaan katselee kaikkea muuta paitsi naisia, joiden seurassa on. Hänen otsallaan on ohut hikikerros, paidan kainaloissa kosteat läikät. Hän näyttää siltä kuin haluaisi paeta paikalta.

Joku siis pelkää vielä enemmän kuin Mack. Se on lohdullista.

»Ei ole vittu todellista, täällä ei tosiaan ole kenttää», kaunis nainen sanoo lopulta. Hän puristaa kännykkäänsä edelleen kuin jonkinlaista talismaania. »No, valo on joka tapauksessa liian kova.» Nyt hän katsoo ensimmäisen kerran Mackia, joka on siirtynyt vielä kauemmas tiestä, melkein puiden luo. »Kerrottiinko sinulle mitään?»

Mack pudistaa päätään. Hänen noustessaan bussiasemalla tila-autoon kuski ei ollut sanonut muuta kuin: »Pois piilosta?» Tai oli kuski myös kysynyt, mitä se mahtoi tarkoittaa, mutta Mack oli vain mutissut vastaukseksi jotain epämääräistä ja esittänyt nukahtavansa.

»Ava», sanoo siilitukkainen nainen.

»Mitä?» kaunis nainen tiuskaisee.

»Ava.»

Kaunis nainen heilauttaa kätensä turhautuneena pystyyn. »Mitä?»

Siilitukkainen nainen kohottaa toista kulmakarvaansa, hänen kärsivällisyytensä alkaa loppua.

»Emme jutelleet autossa, joten yritän tässä esittäytyä. Minun nimeni on Ava. Ja sinä olet...»

Kaunis nainen rentoutuu lopulta, ja häneltä pääsee naurun-tyrskähdyks. »Voi luoja, anteeksi, olen nälkäisenä ihan kusipää. Minunkin nimeni on Ava. Siksi en tajunnut, mitä tarkoitat.»

»Paras Ava voittakoon, Ava Kakkonen.» Siilitukkaisen Avan vino hymy paljastaa niin syvät hymykuopat, että niihin voisi hukkuu.

»Se on aikomukseni.» Kaunis Ava ei sano sitä ilkeästi, vaan pikemminkin kepeän iloisesti. Hän vetäytyy puiden suojaan ja ottaa monta selfietä. Siilitukkainen Ava kääntyy ja katsoo Mackia odottavasti.

»Mack.» Mack sanoo nimensä kuin kokonaisen lauseen ja toivoo, että se menee läpi sellaisenaan.

Siilitukkainen Ava istuu maahan, suoristaa toisen jalkansa helpon näköisesti eteensä ja auttaa toista käsillään. »Mukava tavata, Mack. Toivon, että onnistun päihittämään sinut, mutta älä ota sitä henkilökohtaisesti.»

Mack ei vastaa. He ovat kilpakumppaneita. Totta kai jokainen heistä haluaa voittaa.

Siilitukkainen Ava nyökkää kohti poikaa, joka on mennyt seisomaan tien toiselle puolelle ja katsoo päättäväisesti pois päin. Pojan hartiat ovat kumarassa, hänen ryhtinsä viestii ennemminkin tappiomielialasta kuin innokkaasta odotuksesta. Jo nyt.

»Tuo on LeGrand. Hän tuli kyytiin yhtä aikaa minun kansani, ennen Ava Kakkosta. Kun otin takin pois, hän käänsi päänsä pois päin niin äkkiä, että hyvä kun ei niska nikahtanut. Poikaparka pelkää naisia kuollakseen. Siitä voi olla hänelle etua. Hän haluaa niin kiihkeästi pysyä kaukana meistä, ettei tule ikinä pois piilosta.»

»Hän taitaa olla homo.» Kaunis Ava istahtaa maahan siilitukkaisen Avan viereen. Kaunis Ava on luisevan hoikka. Siilitukkainen Ava on rotevampi, vahvan näköinen. Mack silmäilee naisen hartialinjaa ja voimakasta keskivartaloa ihailien ja kateellisena. Siilitukkaisen Avan olemus haastaa katseen eri lailla kuin kauniin Avan ulkomuoto, mutta molemmat ovat huomiota herättävän näköisiä.

Mackin oma lyhyt kampauss on sen mallinen, että hän käy yhtä hyvin tytöstä kuin pojasta. Hän pukeutuu ylisuuriin paitoihin ja löysiin housuihin, kulkee kädet taskussa ja hartiats kumarassa niin että rinnat eivät näy. Kumpikaan Ava ei piilottele mitään.

Mack arvelee päihittävänsä heidät molemmat.

»Ei hän homo ole», siilitukkainen Ava sanoo, vetäisee maasta pitkän heinäkorren ja pitelee sen leveää lehteä suun edessä kämmenten välissä. Hän puhalttaa, mutta ei saa lehteä soimaan. »Jos naisen paljas pinta pelottaa häntä noin paljon, se taatusti myös kiinnostaa.» Hän nojautuu taaksepäin ja katsoo Mackia silmiinsä siristäen. »Mikäs sinut tänne toi?» Hän kohottaa toista paksua kulmakarvaansa ja onnistuu näyttämään yhtä aikaa arvioivalta ja leikkisältä.

Kukaan näistä tyypeistä ei ole Mackin ystävä. Hänellä ei ole ystäviä. Eikä tule. Hän voisi leikkiä mukavaa ja mutista jotain, mihin siilitukkainen Ava tyytyisi, mutta ei taida tehdä niin, vaan turvautua toiseen taktiikkaan.

»Älä vittu jaksa», Mack vastaa.

Kaunis Ava mulkaisee Mackia kaimansa puolesta pöyristyneenä. Siilitukkaisen Avan ilme muuttuu, mutta hän ei näytä vihaiselta tai siltä että tuntisi olonsa uhatuksi. »Selvä.» Siilitukkainen Ava kääntää katseensa takaisin tienhen.

Mack vetäytyy syvemmälle puiden varjoon, ja molemmat Avat liittyvät pian hänen seuraansa hänen aiemmasta käytöksestään huolimatta. Auringon paahde on yhtä kiireetöntä ja hellittämätöntä kuin heidän ympärillään lentelevien hyönteisten surina. Tunnin tai parin kuluttua tietä pitkin pompahtelee seuraava tila-auto. Kaunis Ava juoksee sitä vastaan, mutta kuski on samalla asialla kuin edellisekin: hänet on vain paljattu pudottamaan muutama ihminen kyydistä täällä. Päivän mittaan autoja tulee vielä kolme, ja lopulta heitä on neljätoista odottamassa. Kaikki vaikuttavat olevan suunnilleen saman ikäisiä, kahdenkymmenenviiden molemmin puolin.

**Pelin säännöt ovat yksinkertaiset: piiloudu puistoon,
älä tule löydetyksi.**

Mack kilpailee kolmentoista muun nuoren aikuisen kanssa isosta rahapalkinnosta hylätyssä, labyrinttimaisessa huvipuistossa. Rankoista oloista tullut Mack tietää, miten muuttua näkymättömäksi. Hän uskoo voittoonsa. Siihen asti kun käy ilmi, että puistossa ei piilottelekaan tosi-tv-kameroita, vaan jotain paljon, paljon vaarallisempaa.

»Lumoava, energinen trilleri. White tasapainottelee taidokkaasti kuvatessaan yksittäisten hahmojen kauheita kokemuksia, kireää ryhmädynamiikkaa ja puiston historiaa. Tuloksena on polveileva kertomus, jonka taustalla kauhuntunne kasvaa. Tämä riemastuttava retki osoittaa, että White on milleniaalikaahun mestari.»

PUBLISHERS WEEKLY

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48152-3